

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **JANKŮ trade s.r.o.**, se sídlem Bruntál, Jiráskova 1625/1, v řízení zastoupeného JUDr. Radkem Závodným, advokátem se sídlem Duškova 917/4, Praha, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobách proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 13.6.2011 č.j. 1229/11-1302-803062, ze dne 13.6.2011 č.j. 1263/11-1302-803062, ze dne 13.6.2011 č.j. 1264/11-1302-803062, ze dne 13.6.2011 č.j. 1265/11-1302-803062, ze dne 13.6.2011 č.j. 1266/11-1302-803062, ze dne 13.6.2011 č.j. 1267/11-1302-803062, ze dne 13.6.2011 č.j. 1268/11-1302-803062, ze dne 13.6.2011 č.j. 1269/11-1302-803062, ze dne 13.6.2011 č.j. 1270/11-1302-803062, ze dne 13.6.2011 č.j. 1288/11-1302-803062, ze dne 27.6.2012 č.j. 1733/12-1302-803062, ze dne 27.6.2012 č.j. 1734/12-1302-803062 a ze dne 27.6.2012 č.j. 1735/12-1302-803062, ve věcech daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobami podanými k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě [jehož působnost s účinností od 1.1.2013 přešla na Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“)]:

- a) ze dne 13.6.2011 č.j. 1229/11-1302-803062, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Bruntále (dále jen „správce daně“) ze dne 16.11.2010 č.j. 86458/10/358912800486, kterým správce daně doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za 2. čtvrtletí 2007;
- b) ze dne 13.6.2011 č.j. 1263/11-1302-803062, jímž bylo změněno rozhodnutí správce daně ze dne 16.11.2010 č.j. 86459/10/358912800486, kterým správce daně doměřil žalobci daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za 3. čtvrtletí 2007;
- c) ze dne 13.6.2011 č.j. 1264/11-1302-803062, jímž bylo změněno rozhodnutí správce daně ze dne 16.11.2010 č.j. 86460/10/358912800486, kterým správce daně doměřil žalobci DPH za 4. čtvrtletí 2007;
- d) ze dne 13.6.2011 č.j. 1265/11-1302-803062, jímž bylo změněno rozhodnutí správce daně ze dne 16.11.2010 č.j. 86462/10/358912800486, kterým správce daně doměřil žalobci DPH za 1. čtvrtletí 2008;
- e) ze dne 13.6.2011 č.j. 1266/11-1302-803062, jímž bylo změněno rozhodnutí správce daně ze dne 16.11.2010 č.j. 86465/10/358912800486, kterým správce daně doměřil žalobci DPH za 2. čtvrtletí 2008;
- f) ze dne 13.6.2011 č.j. 1267/11-1302-803062, jímž bylo změněno rozhodnutí správce daně ze dne 16.11.2010 č.j. 86467/10/358912800486, kterým správce daně doměřil žalobci DPH za 3. čtvrtletí 2008;
- g) ze dne 13.6.2011 č.j. 1268/11-1302-803062, jímž bylo změněno rozhodnutí správce daně ze dne 16.11.2010 č.j. 86469/10/358912800486, kterým správce daně doměřil žalobci DPH za 4. čtvrtletí 2008;
- h) ze dne 13.6.2011 č.j. 1269/11-1302-803062, jímž bylo změněno rozhodnutí správce daně ze dne 16.11.2010 č.j. 86471/10/358912800486, kterým správce daně doměřil žalobci DPH za 1. čtvrtletí 2009;
- i) ze dne 13.6.2011 č.j. 1270/11-1302-803062 jímž bylo změněno rozhodnutí správce daně ze dne 16.11.2010 č.j. 86472/10/358912800486, kterým správce daně doměřil žalobci DPH za 2. čtvrtletí 2009;
- j) ze dne 13.6.2011 č.j. 1288/11-1302-803062, jímž bylo změněno rozhodnutí správce daně ze dne 16.11.2010 č.j. 86475/10/358912800486, kterým správce daně doměřil žalobci DPH za 3. čtvrtletí 2009;
- k) ze dne 27.6.2012 č.j. 1733/12-1302-803062, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí správce daně ze dne 18.11.2011 č.j. 134125/11/358912800486, kterým správce daně doměřil žalobci DPH za 4. čtvrtletí 2010;
- l) ze dne 27.6.2012 č.j. 1734/12-1302-803062, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí správce daně ze dne 18.11.2011 č.j. 134138/11/358912800486, kterým správce daně doměřil žalobci DPH za 1. čtvrtletí 2011; a
- m) ze dne 27.6.2012 č.j. 1735/12-1302-803062, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí správce daně ze dne 18.11.2011 č.j. 134915/11/358912800486, kterým správce daně doměřil žalobci DPH za 2. čtvrtletí 2011.

Namítá, že

- 1) nesouhlasí s právním názorem správce daně, že hlavním důvodem uzavření smluv o podnájmu části nebytových prostor uzavřených dne 23.11.2008 a dne 30.9.2010 mezi žalobcem jako pronajímatelem a společností AUTO

GAMES, a.s. jako nájemcem, přestože tyto vykazují veškeré formální náležitosti platné nájemní smlouvy, nebylo pasivní přenechání nebytových prostor k užívání, ale poskytnutí práva na provozování herny s výherními hracími přístroji (dále jen „VHP“) včetně zajišťování obsluhy VHP a zákonem stanoveného dohledu. Odkázal na znění ust. § 1 a § 3 zákona č. 116/1990 Sb., o nájmu a podnájmu nebytových prostor, s tím, že předmětné nebytové prostory byly zkolaudovány jako herna, smlouva o nájmu nebytových prostor je vždy uzavírána za nějakým cílem, jinak by ztrácela svůj význam. Zákon ani správce daně v předmětné zprávě o daňové kontrole nedefinuje „aktivní“ a „pasivní“ přenechání prostor do užívání a rozhodnutí správce daně je tak nepřezkoumatelné. Zákon nevylučuje, aby součástí nájemní smlouvy byla i úprava dalších vzájemných práv a povinností stran. Závěr správce daně, že se v daném případě nejedná o dvě služby (zajišťování obsluhy VHP a nájem nebytových prostor), ale o jednu službu a jedno zdanitelné plnění neosvobozené od DPH, nemá oporu v zákoně ani v provedeném dokazování. Služby poskytované společně s nájmem nebytových prostor jsou zcela zanedbatelné, čemuž odpovídá poměr plateb za nájem a za služby. Názor správce daně, že stanovení výše nájemného procentem z výnosu VHP nereprezentuje pasivní povahu služby nájmu, je irelevantní, když způsob stanovení výše nájemného je v rámci zásady smluvní volnosti zcela v kompetenci stran. Smlouvy o pronájmu části nebytových prostor ze dne 23.11.2008 a ze dne 30.9.2010 splňují veškeré znaky nájmu stanovené v rozhodnutí ESD sp. zn. C-150/99 Stockholm Lindopark AB, tj. vymezení pronajatého prostoru určitou částí či výměrou a právo nájemce nakládat s pronajatým prostorem jako s vlastním.

- 2) správce daně na základě daňové kontroly zahájené v roce 2010 provedl dodatečné vyměření DPH i jiným daňovým subjektům, přestože v minulosti u nich nebyly zjištěny žádné nesrovnalosti či pochybení. Nyní však správce daně dospěl k opačnému právnímu názoru, přestože se nezměnily právní předpisy ani posuzované nájemní smlouvy. Toto jednání žalobce považuje za jednání odporující zásadě předvídatelnosti správních rozhodnutí;
- 3) rozhodnutí správce daně č.j. 134915/11/358912800486 neobsahuje veškeré zákonné náležitosti, když v něm chybí výrok s uvedením částky a čísla účtu;
- 4) vyměření DPH je pro žalobce likvidační.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žalob. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:

- 1) odkazuje na odůvodnění napadených rozhodnutí. Pokud žalobce nad rámec námitek uvedených v odvoláních namítá, že služby poskytované společně s nájmem nebytových prostor jsou oproti hlavnímu cíli, tj. přenechání nebytového prostoru, zcela zanedbatelné, čemuž odpovídá poměr plateb, k tomuto žalovaný uvádí, že žalobce poskytoval v období od 1.1.2007 přezkoumávané služby postupně na základě smluv o spolupráci při provozování VHP ze dne 29.11.2006 uzavřené se společností Auto Games Trade, s.r.o. a 15.6.2007 se společností Auto Games Plus, a.s. a dále na základě předmětných smluv o podnájmu části nebytových prostor ze dne 23.11.2008 a ze dne 30.9.2010 uzavřených se společností AUTO GAMES, a.s. S ohledem na značný rozsah povinností žalobce v souvislosti s provozováním VHP bylo dle názoru žalovaného hlavním cílem uzavřených smluv společné provozování VHP a nikoli pasivní přenechání prostor k užívání. Odkázal na smlouvy o spolupráci při provozování VHP a smlouvy o podnájmu části nebytových prostor, stanovící povinnosti žalobce. Odměna za služby byla ve smlouvě stanovena na 100,- Kč měsíčně, z této částky žalobce přiznal DPH, a odměna za údajný podnájem nebytových prostor

např. pro zdaňovací období 1. čtvrtletí 2009 byla stanovena ve výši 457.300,- Kč, když tuto částku žalobce vykázal jako plnění osvobozené od DPH bez nároku na odpočet DPH. Rozsah žalobcem poskytovaných služeb tak nelze dle žalovaného posoudit jako zcela zanedbatelný, jak dovozuje žalobce mj. z minimální výše úplat za služby poskytované v souvislosti s provozem VHP, když tyto souvisí se snahou žalobce minimalizovat odvod DPH z poskytovaných služeb;

- 2) na internetových stránkách České daňové zprávy byla m.j. zveřejněna informace o dodatečném vyměření DPH za rok 2005 z důvodu neoprávněné aplikace osvobození od DPH při nájmu pro umístění VHP. Z pohledu metodického řízení byla Ministerstvem financí vydána informace k uplatňování DPH u výstavby po 1.1.2008, kde v bodě H. je problematika popsána. Nedošlo k vytvoření natolik konzistentní správní praxe, která by mohla u žalobce založit legitimní očekávání;
- 4) k obsahu této námitky nelze při vyměření daňové povinnosti přihlížet.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že:

- a) správce daně po provedené daňové kontrole sepsal dne 15.11.2010 zprávu o kontrole daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2007 až 3. čtvrtletí 2009, na jejímž základě byly vydány dodatečné platební výměry uvedené shora ad a) – j). Žalobce deklaroval služby poskytnuté na základě smluv o spolupráci při provozování VHP a údajný podnájem nebytových prostor podle smlouvy o podnájmu části nebytových prostor jako nájem nebytových prostor, tedy služby osvobozené od DPH bez nároku na odpočet DPH. S tímto postupem se neztotožnil správce daně, který předmětná plnění posoudil jako zdanitelná plnění. Podle smlouvy o podnájmu části nebytových prostor ze dne 23.11.2008 žalobce jako nájemce pronajal podnájemci nebytové prostory za účelem provozování sázkové hry. Výše nájemného byla stanovena procentem z tržby, cena služeb poskytovaných nájemcem podnájemci potom částkou 100,- Kč měsíčně. Dle čl. IV. smlouvy má nájemce (žalobce) celkem 13 povinností souvisejících s provozem a chodem zařízení (např. zabezpečit, aby osoby mladší 18-ti let se nemohly zúčastnit hry, zabezpečit, aby byl provoz v souladu se schváleným herním plánem, vést denní evidenci tržeb). Z obsahu smluv o spolupráci při provozování VHP ze dne 29.11.2006 a 15.6.2007 soud zjistil, že žalobce jako pronajímatel místa k provozu VHP udělil provozovateli právo provozovat v uvedené provozovně VHP a obdobně jako ve smlouvě ze dne 23.11.2008 se zavázal k řadě činností spočívajících v zajištění provozu a řádného chodu zařízení (čl. 3 smluv). Pronajímateli náležela částka 25.000,- Kč nebo 50.000,- Kč měsíčně. Žalobce deklaroval služby poskytnuté na základě smluv o spolupráci při provozování VHP jako nájem nebytových prostor;
- β) správce daně po podání daňových přiznání žalobce za 4. čtvrtletí 2010 – 2. čtvrtletí 2011 vyzval žalobce k odstranění pochybností o správnosti tam uvedených údajů o uskutečněných zdanitelných plněních. Správci daně byla předložena smlouva o podnájmu části nebytových prostor ze dne 30.9.2010, kterou žalobce jako nájemce pronajal podnájemci nebytové prostory za účelem provozování herny a sázkových her. Výše nájemného byla stanovena procentem

z tržby. Na rozdíl od předchozích smluv již zde nejsou detailně stanoveny povinnosti nájemce vztahující se k VHP či videoloterijnímu systému (dále jen „VLT“) či jinému obdobnému technickému zařízení (dále jen „TZ“). Současně byla uzavřena smlouva o spolupráci, podle které žalobce jako pronajímatel místa k provozu VLT a TZ udělil provozovateli právo provozovat v uvedené provozovně VLT a TZ a zavázal se k řadě činností spočívajících v zajištění provozu a řádného chodu zařízení (body 2.2, 4.1, 4.2, 5.2, 5.4 a příloha 2 smlouvy). Pronajímateli náležela částka 100,- Kč měsíčně. Žalobce deklaroval služby poskytnuté na základě smluv o spolupráci při provozování VHP jako nájem nebytových prostor.

Krajský soud k návrhu žalobce doplnil dokazování půdorysem I. NP domu, kde jsou pronajaté místnosti umístěny, z něhož zjistit, že tyto místnosti jsou od ostatního prostoru I. NP stavebně odděleny.

Dle § 51 odst. 1 písm. e) zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), ve znění účinném ve všech rozhodných obdobích, je při splnění podmínek stanovených v § 52 až 62 od daně bez nároku na odpočet daně osvobozen převod a nájem pozemků, staveb, bytů a nebytových prostor, nájem dalších zařízení (§ 56).

Dle § 56 odst. 4 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31.12.2008 (a dle odst. 3 téhož ust. ve znění účinném po tomto datu) je nájem pozemků, staveb, bytů a nebytových prostor osvobozen od daně. Osvobození se nevztahuje na krátkodobý nájem stavby bytů a nebytových prostor, nájem prostor a míst k parkování vozidel, nájem bezpečnostních schránek nebo trvale instalovaných zařízení a strojů.

Dle § 14 odst. 1 ZDPH se poskytnutím služby se pro účely tohoto zákona rozumí všechny činnosti, které nejsou dodáním zboží nebo převodem nemovitosti. Poskytnutím služby se rozumí také

- a) převod práv,
- b) poskytnutí práva využití věci nebo práva anebo jiné majetkově využitelné hodnoty,
- c) vznik a zánik věcného břemene,
- d) přijetí závazku zdržet se určitého jednání nebo strpět určité jednání nebo situaci.

Poskytnutí služby není osvobozeno od daně podle ust. § 51 a násl. ZDPH.

V posuzované věci je rozhodné posouzení otázky, zda lze žalobcem poskytované plnění podřadit pod pojem „nájem nebytových prostor“, který je od daně z přidané hodnoty osvobozen podle ust. § 51 odst. 1 písm. e) a § 56 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty.

Soud má za to, že smlouvy o podnájmu části nebytových prostor beze sporu splňují formální náležitosti požadované zákonem č. 116/1990 Sb., o nájmu a podnájmu nebytových prostor, ve znění pozdějších předpisů. Splnění formálních náležitostí smlouvy o podnájmu však nestačí pro osvobození od daně z přidané hodnoty, pro daňové účely je třeba vždy zkoumat skutečný obsah smlouvy a důvody,

které účastníka vedly k uzavření smlouvy. Projednávaná věc skutkově spadá do doby po vstupu České republiky do Evropské unie. Dle ustálené judikatury Soudního dvora ES je pojem „osvobození od daně“ uvedený v čl. 13 šesté směrnice Rady 77/388/EHS autonomní pojem práva Společenství, který musí být definován na úrovni Společenství. Jestliže vnitrostátní zákon o dani z přidané hodnoty neobsahuje v porovnání s šestou směrnicí žádné rozdíly týkající se osvobození nájmu, je při výkladu pojmu „nájem“ pro účely daně z přidané hodnoty nutno zohlednit výkladová pravidla stanovená judikaturou Soudního dvora. Pod pojem „nájem nebytových prostor“ nebudou pro účely osvobození od daně z přidané hodnoty spadat taková plnění, k jejichž poskytování je sice nemovitost nezbytná, ale jejíž užití není hlavním smyslem ani cílem poskytovaného plnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.4.2009 č.j. 9 Afs 93/2008-43, www.nssoud.cz).

Krajský soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že služby poskytované společně s nájmem nebytových prostor jsou zcela zanedbatelné. Z obsahu smluv o podnájmu části nebytových prostor dle soudu vyplývá, že podstatou a cílem není pouze pasivní poskytnutí prostoru s udělením práva třetí osobě jej využívat, závisující na pouhém plynutí času, aniž by byla vytvářena významnější přidaná hodnota, ale především služby žalobce spočívající ve shora uvedených aktivitách souvisejících s podnikáním vlastníků zařízení sloužících k provozování sázkové hry ve spolupráci s žalobcem. Výherní hrací přístroje fakticky provozoval žalobce. Plnění poskytované žalobcem tak nemělo toliko pasivní povahu typickou pro nájem, jeho převážnou část tvořila aktivní činnost žalobce. V daném případě tak není užití pronajatého prostoru cílem smlouvy, ale pouze prostředkem pro dosažení jiného cíle, a to poskytování práva na provozování herny s VHP (VLT, TZ). Plnění dle smluv o podnájmu a dle smluv o spolupráci jsou přitom – dle znění těchto smluv – natolik vzájemně provázána, že vedla krajský soud k závěru, že účelem úpravy vzájemných vztahů mezi smluvními stranami nebylo uzavření každé dílčí smlouvy (o podnájmu a o spolupráci) zvlášť, ale jen a pouze uzavření obou smluv současně, když dílčí uzavření jen jedné z těchto smluv by bez uzavření smlouvy druhé ztrácelo pro smluvní strany ekonomický smysl. Celkové jednání smluvních stran proto představuje smlouvu smíšenou, kde část smluvního vztahu tvoří vždy smlouva o podnájmu, druhou (ekonomicky neoddělitelnou) část pak smlouva o spolupráci. Na uvedené nemá žádný vliv rozvržení výše úplaty mezi „nájemné“ a „cenu za služby“, neboť s těmito částkami lze vzájemně bez reálného ekonomického dopadu účelově manipulovat. Stejně tak nemá na uvedené žádný vliv, zda se jedná o místnosti stavebně oddělené či nikoliv. Rozhodující je tedy účel a cíl vzájemných vztahů smluvních stran.

Krajský soud dále zdůrazňuje výklad pojmu „nájem“ pro účely DPH, kdy ustálená judikatura správních soudů dospěla k závěru, že tento pojem je třeba pro účely DPH vykládat v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, tzn. nezávisle na národní soukromoprávní úpravě. Nájemem je proto pro účely DPH jen převod práva užívat nemovitost tak, jako by byl nájemce jejím vlastníkem, a to zejm. včetně vyloučení jakýchkoli jiných osob (včetně pronajimatele) z výkonu takového práva (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23.4.2009 č.j. 9 Afs 93/2008-43, ze dne 23.4.2009 č.j. 9 Afs 95/2008-47, ze dne 8.4.2010 č.j. 2 Afs 6/2009-64, ze dne 28.3.2012 č.j. 1 Afs 22/2012-53 aj., www.nssoud.cz). Ani tato podmínka přitom ve vzájemném smluvním vztahu žalobce a podnájemce

naplněna nebyla, když veškerou obsluhu VHP, VLT a TZ zajišťoval nikoli podnájemce, ale právě žalobce prostřednictvím svých zaměstnanců.

Plnění poskytované osobou oprávněnou užívat nebytový prostor, které spočívá v přenechání práva užívat blíže specifikovanou část nebytových prostor za účelem umístění výherního hracího přístroje třetí osobě a současně v poskytování služeb nezbytných fakticky nebo z pohledu veřejnoprávních předpisů pro řádné provozování výherních hracích automatů (zajišťování běžného provozu přístroje, vykonávání dozoru v herně atd.) téže osobě, je tedy třeba pro účely DPH považovat za jediné, nedílné plnění. Při úvaze o osvobození plnění od daně dle § 56 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, nelze toto nedílné plnění uměle štěpit na dílčí plnění, tj. na část osvobozenou od daně a část neosvobozenou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2012 č.j. 1 Afs 22/2012-53, www.nssoud.cz).

Krajský soud uzavírá, ve shodě se shora uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, že veškeré žalobcem poskytované plnění podle smlouvy o podnájmu části nebytových prostor představuje pro účely daně z přidané hodnoty fakticky jedno nedílné plnění, když plnění jsou tak provázána, že je třeba je považovat za plnění jediné.

Ačkoliv lze obecně přisvědčit argumentu žalobce, že zákon nevylučuje, aby součástí nájemní smlouvy byla i úprava dalších vzájemných práv a povinností stran, je nutno zdůraznit, že veřejnoprávní dopady ZDPH nejsou zákonem přímo navázány na konkrétní soukromoprávní ujednání, které může formálně naplňovat znaky různých soukromoprávních smluvních typů, pro daňovou povinnost je vždy rozhodující účel a smysl vzájemných závazků smluvních stran.

Žalobce dále namítá, že způsob stanovení výše nájemného je v rámci zásady smluvní volnosti zcela v kompetenci smluvních stran a názor správce daně, že stanovení výše nájemného procentem z výnosu VHP nereprezentuje pasivní povahu služby nájmu, je tak irelevantní. S tímto názorem se soud sice ztotožňuje a pokládá v této části za potřebné závěry daňových orgánů korigovat, ničeho to ovšem nemění na právním posouzení věci z pohledu ZDPH jako služby, nikoli nájmu, a to pro důvody již shora uvedené.

K námitce žalobce o nepředvídatelnosti právních rozhodnutí soud uvádí, že se zcela ztotožňuje s argumenty žalovaného uvedenými v rozhodnutích o odvolání žalobce, tedy že již s ohledem na opakovanou judikaturu NSS nedošlo k vytvoření natolik ustálené a konzistentní správní praxe, dle které by byl pronájem nebytových prostor pro umístění VHP obecně akceptován jako plnění osvobozené od DPH podle ust. § 56 odst. 4 ZDPH. Případná dosavadní nejednotnost správní praxe spočívající v určitém „tápání“ daňových orgánů tak nemohla založit žalobcovo legitimní očekávání.

Krajský soud tak uzavírá, že veškeré žalobcem poskytované plnění podle smluv o spolupráci a podle smluv o podnájmu části nebytových prostor představuje pro účely daně z přidané hodnoty fakticky jediné nedílné plnění, toto plnění nemělo podobu pouze pasivní činnosti spočívající v pronájmu nebytových

prostor, nýbrž hlavní účel všech uzavřených smluv představovaly povinnosti žalobce související se zajištěním obsluhy VHP, VLT a TZ. K poskytování těchto plnění byla sice nemovitost nezbytná, její užití ovšem nebylo hlavním smyslem ani cílem poskytovaného plnění. Z tohoto důvodu nelze žalobci přisvědčit v tom, že obsahem plnění byl nájem či podnájem nebytových prostor, a proto nelze částky nabyté na základě shora označených smluv podřadit pod plnění osvobozená od daně z přidané hodnoty podle § 51 odst. 1 písm. e) a § 56 odst. 3 (4) ZDPH.

Namítá-li dále žalobce neuvedení částky a bankovního spojení v rozhodnutí správce daně č.j. 134915/11/358912800486, soud sice konstatuje, že tento údaj je podle § 102 odst. 1 písm. d) zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, náležitostí rozhodnutí, ovšem – a to podle svého výslovného znění – jen pro případ, že rozhodnutím je ukládána nějaká platební povinnost. Předmětné rozhodnutí však žalobci žádnou platební povinnost neukládá, když jeho závěrem je naopak nadměrný odpočet daně.

Namítá-li žalobce konečně likvidační dopady vyměření daně, krajský soud – ve shodě s žalovaným – konstatuje, že tuto otázku nepřísluší daňovým orgánům v řízení o vyměření daně zkoumat. Tato otázka by mohla být řešena toliko v řízení o sankci či v v případném následném řízení o prominutí daně; pro otázky vyměření daně je však zcela nerozhodná.

S ohledem na nedůvodnost uplatněných žalobních bodů krajský soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žaloby jako nedůvodné zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu v řízení nevznikly žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost. Pokud žalovaný uplatňoval náhradu nákladů řízení za cestovné a stravné zaměstnance, který se dostavil k dnešnímu jednání, soud mu tuto náhradu nákladů řízení nepřiznal, když tentýž zaměstnanec uplatnil tytéž náklady dnešního dne v dříve projednávané věci vedené zdejší soudem pod sp. zn. 22 Af 106/2010. Tytéž náklady tak uplatňuje na úkor žalobců v této věci a ve věci sp. zn. 22 Af 106/2010 duplicitně, což je nepřípustné. Pokud by totiž byl úspěšný v obou věcech, získal by prostřednictvím náhrady nákladů řízení zisk, což je v rozporu s účelem a smyslem tohoto institutu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 29. ledna 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

